



Věnuji tuto knížku Náhodě, své ženě, dcerám, vnučkám,
ilustrátorce Pavle a češtině. Všechny uvedené dámy přispěly
k tomu, že jsem to sepsal.

Jiří Weinberger, 2025



Úvod

Skutečným úvodem bude až Doslov. Myšlenky tohoto Úvodu budou jen kusé – a budou tři:

- 1) Žádný z příběhů, které vám chci nabídnout, není vymyšlen. Ač je to těžko uvěřitelné, všechny se odehrály tak, jak jsou popsány. Jistá literární licence ovšem směla při vzniku těchto textů zapracovat – a navíc vím, že „spisovatelství“ spíše upřesnilo výchozí vzpomínky, než že by je falzifikovalo.
- 2) Už několik měsíců namátkou sleduji poznávací značky českých aut, autobusů a nákladňáků – a čekám, až se v jejich číselné čtveřici objeví PIN mé platební karty. Teprve pak se takto pozorovaný fakt stane jádrem patnáctého příběhu této knihy. A pokud se to do jejího odezdání tiskárně nestane, příběh o velmi nepravděpodobné shodě dvou kódů do knihy nevstoupí.

3) Ad Doslov.

Takzvané nepravděpodobné příběhy, které se skutečně odehrály přesně tak, jak jsem je popsal, byly ve skutečnosti vyňaty z mumraje světa až dodatečně – a tedy nekorektně. Korektní statistický experiment však musí být naplánován předem, teprve poté proveden a následně vyhodnocen. Takto správně se postupuje pouze v případě experimentu popsaného v bodě 2). Škoda, přeškoda, že si tohle mnozí – včetně renomovaných vědců od ekonomů po filosofy – často neuvědomují.

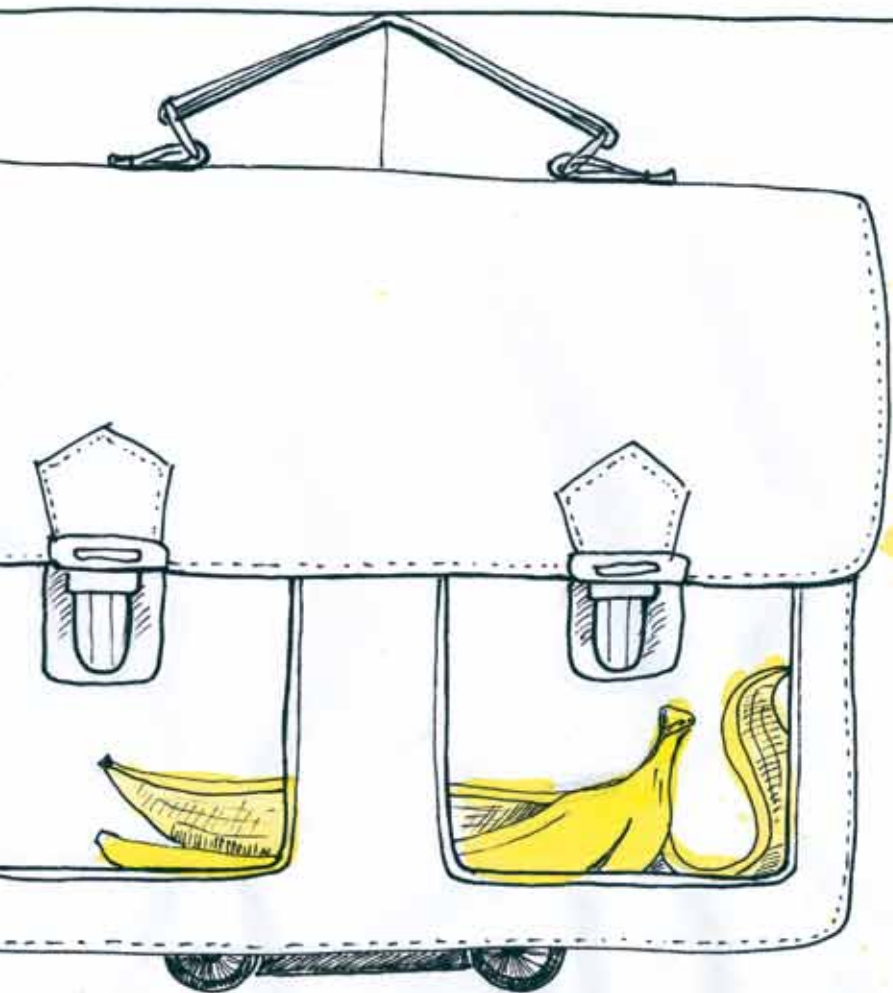
Banán v tramvaji

Spěchal jsem z jednoho jednání na další a uvědomil jsem si, že mám neodbytný hlad. V rychlosti jsem si koupil banán a snědl jsem ho v tramvaji, kterou jsem jen tak tak doběhl. Co se slupkou? Tu teď budu držet několik zastávek v ruce.

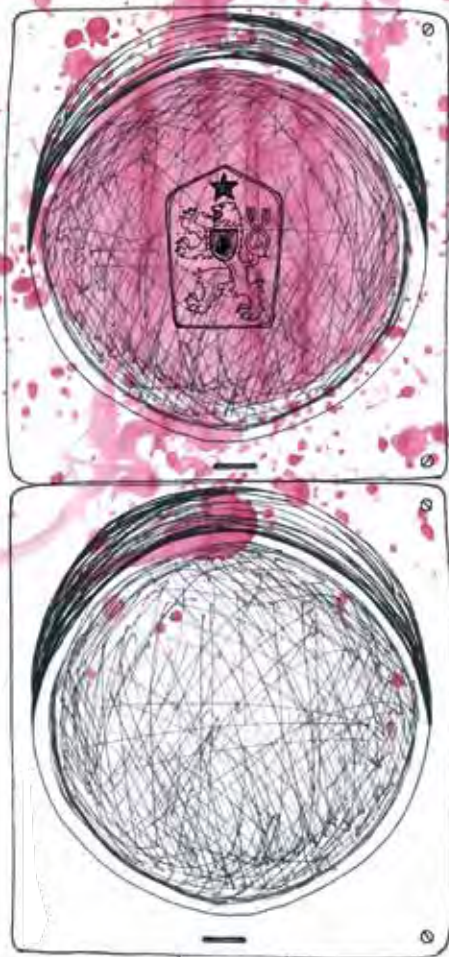
„Nedal byste mi tu slupku?“ zeptal se chlap na sedadle, nad nímž jsem stál.

„Slupku od banánu?“ „Ano, dávám je do kompostu.“

Slupku jsem mu dal, on ji opatrně vložil do své, zřejmě chalupářské, aktočky a poděkoval mi. V tu chvíli jsem si připadal jako favorit blíže nejménované vyšší bytosti.



Brno



Na návštěvě v Brně, bylo to někdy kolem roku 1975, jsem přešel křižovatku na červenou, protože se v dalekém dohledu neblížilo žádné vozidlo. Následně mě odchytil za rohem číhající příslušník VB řka: „Občanský průkaz!“ Podal jsem mu tu knížečku a on v ní zalistroval: „Vy jste z Prahy? Tak to bude drahé!“

„Ale podívejte se na stranu 14, narodil jsem se v Brně.“ Podíval se. „Hm, tak to uděláme – jenom za 100 káček?“ „Podívejte se, prosím, ještě na první stránku, já mám dneska narozeniny.“ „Narozeniny? Narozeniny! Tak si tady vezmi tu občanku, Pražáku, a ať tě tu víckrát nevidím! Jasně?“





Divoký fotr na třídě Milady Horákové



Mlhavé ráno? Anebo už ani nevím jaké, ale mlhavé se k níže popsanému dramatu dobře hodí. Vidět bylo, byť trochu hůř, zkrátka okolní kulisa byla typická pro všední den ráno, kdy lidé, malí i velcí, někam spěchají. A Třída Milady Horákové se tak jako každý den čím dál strměji svažovala od Letenského náměstí k náměstí Strossmayerovu.

Z Letenského náměstí přijíždělo do stanice Kamenická sprážené dvojče tramvají T3. Stál jsem opodál a čekal na jinou tramvaj. Po chodníku z křižovatky Horákové s Kamenickou pádil z kopce ve světlém kabátu otec, vlekoucí za sebou děcko asi tak sedmileté. Jejich cílem byly evidentně dosud otevřené zadní dveře zadního vozu sprážené soustavy. Zvládli to, ale otec nenastoupil, pouze vhodil do nástupního prostoru svou ratolest. A otočil se a pádil zpět nahoru, na křižovatku. Na dětském odstrkovadle sjíždělo po chodníku děcko cca čtyřleté. Otec ho bafnul, zasprintoval a úspěšně zasunul do zadních dveří odstrkovadlo i s infantem. A otočil se, a pádil zpět. Ze za rohu vycupitalo batole. Další je jasné: fotr zasprintoval nahoru, batole bafnul, zasprintoval dolů, vnikl i s batoletem do tramvaje. A dveře se zavřely.



Nevím a rád bych to věděl, zda ohleduplný řidič tramvajového dvojčete T3 věděl, co se děje, byl s divokým otcem solidární, a tedy počkal na třetí dítě záměrně, anebo jen náhodou.

Jsem už stár? Anebo se ten mladý fotr úplně zbláznil? Co bylo dál, to nevím. A lituji toho, měl jsem tou pětadvacítkou jednu stanici popojet a nečekat tupě na svou 8 anebo 26.

Myslím si, že dotyčný fotr musel být svými rodiči vychován v podobném duchu, protože odvahu k takovému zacházení s dětmi si člověk v dospělosti navodit nedokáže. Existence dotyčného fotra je tedy jedním z důkazů, že i velmi divoké zacházení může útlý potomek přečkat a dožít se reprodukčního věku.



Obsah

Úvod	
1. Banán v tramvaji	4
2. Bratislava	6
3. Brno	8
4. Čistý průstřel středem terče	10
5. Divoký fotr na třídě Milady Horákové	14
6. Ing. Hájek miloval sázky	18
7. Kde je divadlo Apropó?	20
8. Muž asi padesátiletý v Monte Negro	22
9. Nabořen a nerozrušen	24
10. Nash and Nash and Nashville	26
11. On ví, že až mě zavolá	30
12. Řím či Cinque Terre?	32
13. Tlustá a Jarka Holand'anka	34
14. Zamyšlen	36
Doslov	40
15. Post Doslov	44

Rakastan sinua aneb Zastavárna

Text: Jiří Weinberger

Ilustrace a sazba: Pavla Hovorková

Jazyková korektura: Libor Vyhnálek

© Jiří Weinberger

Vydal: Jiří Weinberger | Umělecká 5/1005, 170 00 Praha 7

www.j-w.cz

Vytiskla: Tiskárna Didot, spol. s r.o.

1. vydání

Vyšlo v listopadu 2025.

ISBN 978-80-11-07795-2

